

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Așteptarea unui mântuitor

Așteptarea Mântuitorului s-a generalizat până și în rândul celor care nu cunoșteau dreapta cinstire a lui Dumnezeu. Dintre numeroasele mărturii care s-ar putea pomeni, mă refer doar la un scriitor aparținând strămoșilor noștri romani și anume poetul Vergiliu.

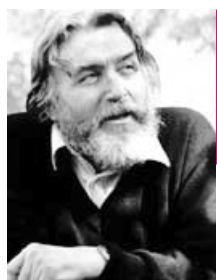
Muzelul siciliene să cântăm
ceva mai mare...

Iată, veacul cel din urmă al
Sibilei a sosit

Și din nou începe șirul
secolelor ce au să vie,
Se întoarce și Fecioara și
saturnica domnie,

O progenitură nouă se
coboar-acum din cer,
Pruncului cu care, însă,
veacul, mai întâi, de fier
Va-nceta și-n toată lumea cel
de aur va să vină...

✠ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Nu pot să iert

Nu pot să iert, cum n-o să-i pot, ierta câtă măduvă voi avea în șira spinării, pe cei mai împuțiți și mai nemernici miniștri de externe ai lumii, domnii Ribbentrop și Ciano, pentru care constitui aici, momentan, un comitet și impun acestui comitet rezoluția de a-i băga (în pizda mă-si) în mă-sa încă o dată. Și pe mamele lor, propun, stimați colegi de comitet, să le băgăm în pizdele mamelor lor, să se mai nască o dată și la rândul lor să mai nască o dată, dar nu miniștri de externe care să sfășie

Ardealul, ci să nască altceva. Doamna Ribbentrop să nască un patefon, pe care să se învârtă în permanență oasele lui fiu-său. Și când ajunge acul la femur și la osul frunții să zică „Heil!”. Iar doamna Ciano, onorabila noastră soră latină, să nască un fier de călcat, pe care să și-l aplice periodic exact în locul pe unde l-a scos, un fier de călcat din ce în ce mai mare, un fier de călcat care să funcționeze și pe cărbuni, și pe baterii, și la priză. Și la ultima imagine a doamnei Ciano, mama domnului Ciano, care a vândut Transilvania, și pentru că avea o amantă care-i mirosea bine, în țara căreia

Conducerea revistei noastre
mulțumește maestrului Adrian
Păunescu, pentru bunăvoința de a
accepta, dezinteresat material, să
colaboreze cu revista noastră.

ne-a vândut, ultima imagine, a prea-bunei doamne Ciano, să fie aceea la care visez eu acum: s-o ardă fierul de călcat până-n adâncul neamurilor ei, până va sfârși strămoașe-sa în mormânt, de plăcere și de arsură.

Adrian PĂUNESCU

poeti ai tuturor timpurilor

ESEININ

Focul vânat e gonit de vânt,
Zările-au uitat să mă mai doară...
De iubire-ntîia oară cânt,
La scandal renunț întâia oară.

Am fost crâng păraginit pe loc,
La femei și vodcă dam năvală.
Nu-mi mai place azi să beau, să joc,
Să-mi pierd viața fără socoteală.

E de-ajuns să te privesc tăcut,
Să-ți văd ochii plini de tot înaltul,
Ca uitând întregul tău trecut,
Tu să nu mai poți pleca la altul.

Tu - mers gingaș, tu - surâsul meu,
Daca-i ști, cu inima-i pustie,
Cum poate iubi un derbedeu
Și cât poate de supus să fie.

Cârciumile le-aș uita pe veci,
N-aș mai ști nici versul ce înseamnă,
De-aș atinge-aceste brațe reci
Și-al tău păr ca floarea cea de toamnă.

Veșnic te-aș urma pe-acest pământ,
Depărtarea mi-ar părea ușoară...
De iubire-ntîia oră cânt,
La scandal renunț întâia oară.

Stăpânii lumii...

Am auzit de-a lungul anilor atâtea versiuni despre adevărații stăpâni ai lumii, încât, mult timp, m-am priponit de-o nedumerire vapoasă. După 1988, ca în orice țară amărâtă, sau învălmășit peste speranțele românilor tot felul de sectanți, sataniști, masoniști etc., cu sonorități de viitură și ascunzișuri de bulboană. Toți se prezentau drept stăpânii lumii, singurii care pot hotărâ belșugul sărăcanului. Pe unii din ei, mai precis pe masoni și din ei cu precădere pe cei băștinași, poetul Mircea Dinescu i-a rânduit definitiv pe valea râsului, spunând: „Dom'le, știți ce masoni avem noi? Masoni de cartier!” Și totuși, lumea progresa pe baza unor structuri organizatorice secrete, în

care înalta ierarhie domină grămada. Dar cine reprezintă cu adevărat astăzi arhetipul puterii, am aflat de la o curajoasă jurnalistă, Cristina Martin, cea care a avut curajul unor investi-

Drum spre Rai

gații extrem de riscante despre grupul celor care domină cu adevărat lumea și ne controlează viața, numit Bilderberg. Pentru membrii săi, cuvinte ca democrație și pace devin termeni cu alte semnificații. Acest club care funcționează ca un cerc de recrutare a tinerilor promițători din politică, lumea militară și finanțe, a fost fondat în anul 1954, iar admiterea în el depinde de existența prealabilă a unor influențe intelectuale menite să confirme vorbele fostului sclav roman Epictet: „Să nu-i credem pe cei mulți care spun că trebuie educat poporul liber, ci pe filozofii care ne asigură că numai cei culți

(continuare în pag. a 2-a)
Vasile TODI

ANUL XIV
Nr. 9 (175)

SEPTEMBRIE
RAPCIUNE

Tel. 0721.935.392
Fax: 021.519.9551

www.magazinmr.ro
magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2008

(urmare din pag. 1)

Stăpânii lumii

sunt liberi”. În Enciclopedia Britanică, acest club „asigură un climat de intimitate neprotocolară, în care cei ce influențează politicile internaționale se simt în largul lor”. Dacă vă întrebați poate cine sunt cei care constituie această autentică putere a lumii, atunci aflați că sunt mari specialiști în finanțe, președinți de multinaționale și medii de comunicare, viitori lideri politici, administratori ai unor grupuri industriale și bineînțelese bancheri. Numai aici se selecționează riguros tineri care vor ajunge pe cele mai înalte culmi ale puterii în propriile lor țări, ori în domeniile lor profesionale. Odată împliniți, ei vor urma modelul sumerian, în care înalta ierahie domină cetățenii, transformându-i în sclavii unui model social trasat epocă după epocă, de același arhetip al puterii. Aflând despre existența lor, înțelegi bine adevărul spus de prim-ministrul Marii Britanii, Benjamin Disraeli, în

romanul său Coningsby: „Lumea e guvernată de personaje pe care cei ai căror ochi nu ajung până în culise nu pot nici măcar să și le închipuie”. Această instituție supranațională e versiunea înnoită a piramidei instituționale ultra-conservatoare din Evul Mediu timpuriu, structurată pe trei trepte ierarhice. La vârful stătea regele feudal absolut, care primea puterea chiar de la Dumnezeu. La picioarele lui se aflau, în ordine descrescătoare, trei trepte. Întâi, nobilimea războinică și marii seniori feudali, apoi clerul și, în fine, cei care muncesc: burghezia, meșteșugarii, slujitorii și țărani.

Olanda - Hotelul De Bilderberg

Dintre bilderbergeri, cei inițiați se situează în vârful ierarhiei ca stăpâni ai planetei. De acolo ei arbitrează și controlează totul. Nu în zadar scria The Financial Times din Londra, pe 20 septembrie! O jumătate de duzină de bărbați, în frunte cu cele cinci bănci, pot dărâma întregul edificiu al finanțelor guvernamentale, dacă hotărăsc să nu reînnoiască finanțarea bonurilor de tezaur și a titlurilor de datorii.

P.S. Un amănunt important ca punctul de sprijin cerut de un învățat antic pentru a mișca planeta: majoritatea membrilor Clubului sunt de origine iudaică.

Miracolul UE

At de încrezători au fost conducătorii noștri că prin intrarea în Uniunea Europeană se vor rezolva de la sine multe probleme (dacă nu toate), încât au negociat intrarea cu ochii închiși.

Sub pretext „că se cere” sau că „dă bine”, au cedat „Petromul”, „BCR”-ul, „Sidex”-ul, au cedat principii, bogățiile solului și subsolului, fără puțința de a majora redevențele – motiv pentru care am dat aproape tot ce aveam, fără să primim mai nimic în schimb. Ne jupoaie cei care ne-au „cumpărat”, fără să putem protesta.

La fondurile comunitare avem acces doar teoretic, că în practică mai mulți bani am plătit contribuții ca țară UE, decât am primit. O să spuneți că noi suntem de vină, fiindcă nu ne pricepem să cerem, să facem studii de fezabilitatea, să depunem documentații... Dar oare specialiștii în domeniu nu sunt tot din UE?

De fapt, dâșii ne dau fonduri... dacă le plătim lor „studiile” și le comandăm tot lor lucrările. Deci: ne dau și în fapt, lor își dau.

Interesele lor sunt apărate prin regulamente, ce ne pot opri oricând „finanțarea”. Ne-au obligat să schimbăm legile interne, ca să le devină tot lor favorabile. Dacă comentăm apare CEDO, apare Tribunalul Internațional de la Haga, care,

din păcate, judecă... tot în favoarea celor mari și tari.

O să vedeți cum se va decide diferendul cu Ucraina pentru delimitarea platoului continental la Marea Neagră !!

De fapt ați văzut cum ne-au fost acoperite daunele României după conflictul din fosta Yugoslavia. La noi s-au distrus pomii și producția agricolă din vestul țării. S-a poluat Dunărea, aerul, pânza freatică, a fost blocat ani în șir comerțul și transportul pe Dunăre. S-au triplat în Banat numărul de canceroși, urmare a poluării radioactive, chimice și de toate felurile.

N-am avut nici măcar curajul să deschidem gura, dară-mi-te să cerem compensații!

Atunci la ce să ne așteptăm? Le-am dat și le dăm tot ce avem bun, începând cu copiii ce ne mor pe teatrele de război din Afganistan, Irak sau de aiurea și primim „Felicitări”, „Bravo România”, „Strașnici bărbați!”...

Dr. ec. Ștefan TARJOC

IOAN GOIA

Când l-am cunoscut întâia oară pe Ioan Goia, l-am povestit altora ca pe un frumos câmp... filozofic. Când l-am reîntâlnit mi-am dat seama că nu m-am înșelat. Goia, prietenul meu Ioan, nu poate concepe nicio problemă decât în raport cu omul. Iar omenia lui nu este o latură a caracterului său, e însuși suflul lui. Dar de ce vă vorbesc eu despre acest frate de tâmplă? Citiți-l!

V. Todu

Domnule director general al RATT-ului de astăzi, cea mai puternică memorie, e cea legată de faptele noastre. Vorbiți-mi despre faptele care v-au adus în funcția pe care o dețineți azi.

Sunt absolvent al Institutului Politehnic „Traian Vuia” din Timișoara, unde am terminat ca șef de promoție Facultatea de Mecanică. Sunt licențiat juridic, mă pregătesc pentru obținerea titlului de „Doctor în inginerie” și am publicat următoarele lucrări: „Analiza comparativă a tehnologiilor de ungere buză bandaj pentru roata de tramvai în scopul reducerii poluării fonice”, „Sinteză asupra contactului roată-șină în transportul urban de călători”, „Cercetări privind creșterea durabilității bandajului roții elastice la transportul urban de călători cu tramvaiul”, „Cercetări privind evoluția profilelor și materialelor, căilor și roților de rulare la transportul urban de călători cu tramvaiul pe șine”.

Serghei Esenin, ca orice poet, plusa: la întrebarea dacă este membru al PRUS(B) a răspuns – nu, eu sunt mult mai de stânga! Dumneavoastră, într-o țară ca un sens giratoriu de partide, pe unde sunteți?

Vă răspund în felul următor: Mă consider un om cu o structură socială puternică activ, ambițios, productiv, orientat spre îndeplinirea sarcinilor și spre asumarea responsabilității legate de conducerea și dirijarea altora. Sunt satisfăcut din punct de vedere al vieții personale și sentimentale și mulțumit cu ceea ce am realizat până în prezent. Mă consider o persoană sigură pe sine, orientată pe sarcină, îmi asum responsabilitatea propriilor acțiuni și decizii. Ma consider un om care am succes în activitățile pe care le întreprind. Ma consider un om hotărât, inventiv, fără complexe și mă accept ca fel de a fi. Eficiența intelectuală îmi permite cred să ma simt confortabil și încrezător în a aborda chestiuni intelectuale și conceptuale.

„Spre iad duc drumurile toate, / Iar către rai nu duce nici un drum...” spunea acum mai bine de jumătate de veac Vasile Militaru. Tramvaiele, autobuzele instituției dumneavoastră, încotro vor duce călătorii cât timp o să vă aflați la cârma R.A.T.T.-ului?

Spre un transport public modern, atractiv care să fie rezonabil de frecvent, rapid, confortabil, curat, sigur și punctual. Spre un transport public care să deservească destinațiile la care oamenii doresc să ajungă și să fie considerat atractiv din punctul de vedere financiar, un transport ecologic care nu trebuie să polueze chimic, fonc și prin vibrații mediul ambiant și mai ales zestrea edilitară de valoare a Municipiului Timișoara.

Ce credeți că trebuie îndreptat în acest domeniu?

Pentru a fi un sistem eficient de transport urban ca element determinant al dezvoltării durabile a zonelor urbane și periurbane, ar trebui să garanteze accesul oamenilor la locul de muncă, la facilitățile pentru educare, recreere și să înlăture riscul minim al excluderii sociale (oamenii fără automobile, tineri, bătrâni, șomeri și persoanele cu dizabilități). În contextul unor resurse financiare publice modeste pentru transportul public și a preocupării crescânde asupra unei mai bune calități a vieții, prioritatea mijloacelor de transport public este vitală din următoarele considerente:

☞ spațiul redus alocat mobilității, contrar spațiului ocupat de transportul cu automobilul personal (parcare și trafic);

☞ dependența crescută față de transportul public, deoarece și în țările puternic industrializate un procent mare al populației nu are acces la automobil;

☞ rolul important jucat de transportul public în ce privește coeziunea socială, în timp ce automobilul privat tinde să izoleze indivizii unii de alții.

Transportul public nu va putea fi competitiv fără îmbunătățirea considerabilă a eficienței sale. Acest lucru implică investiții importante în cercetare și o susținere considerabilă din partea autorităților publice.

Cu ce probleme serioase vă confrunțați astăzi când stăm de vorbă?

Schimbarea mentalității oamenilor care prestează serviciul de transport public către cetățenii Timișoarei. Cetățeanul ca potențial călător al operatorului de transport public local și principal contribuabil la bugetul comunității locale dorește asigurarea unui confort, securitate și siguranța în timpul călătoriei în mijloacele de transport ale regiei. La momentul actual operatorul de transport nu reușește să le asigure. Mai există problemele investiționale legate de infrastructura transportului public și dotarea cu mijloace de transport la nivelul tehnologiilor de vârf, utilizând sistemele inteligente de transport.

De ce credeți că românii se roagă să se păstreze intact zidul ăla de la Târgoviște?

Le aminteste de faptul ca mantuirea are la îndemână răbdarea și iertarea și nu în ultimul rând rugăciunea. A răbda înseamnă a sta neclintit în împrejurări aspre și a îndura toate relele, a nu da drumul iușimii la întâmplare sau a nu vorbi neînțelept.

Poporul Român este îngăduitor sau tolerant?

Poporul Român este îngăduitor în credința sa față de aproapele său dar tolerant niciodată, căci toleranța a considerat-o o cale spre indiferență și ingnoranță. Cu siguranță în memoria colectivă a romaniilor au prins rădăcini puternice și următoarele cuvinte:

„Avem o țară unde
Au stăpănit odată
Viteji daci bărbați nemuritori
Și unde stau de veacuri laolaltă
Izvoare, văi și munți cu fruntea-n zări
Avem troițe sfinte
Altare și icoane
Și candelile ard cu mii de pălpări
Avem atâtea lacrimi și prigoane
Că ne este plin pământul de martiri
Avem la Putna sfânt și viu cu duhul
Pe cel ce a stat ortodoxiei scut
Și azi de-l vom chema să înfrângă apusul
Va rasturna cinci veacuri de pământ
Avem pe Brâncoveanu pildă tare
Că pruncii lui sub sabie au căzut
Par să pașească fără de schimbare
Credința dreaptă în care s-au născut
Avem Ardealul sfânt
Pământul răstignirii,
Cu tunul, sfărțecat de cel viclean.
Avem ierarhii sfinți, pe Iancu și martirii,
Pe Horea tras pe roată pentru neam.
Azi iarăși te-au suit vrăjmași tăi pe cruce
Ardeal cu trei culori împodobit,
Scriind deasupra vina ta cu sânge
Acea că ortodoxia ai iubit.
Avem un rai de sfinți
În temniți dați la moarte,
Și aruncați în groapă neștiuți
Dar astăzi, dând pământul la o parte,
Ies moaște sfinte în zeghe grea de deținuți.
E jerfa lor de veacuri, mărturia
Ce strigă din morminte până la noi,
Să apărăm curând ortodoxia
Și acest pământ de sfinți și de eroi.”

Cred că aceste cuvinte spun totul despre legătura intrinsecă a romanului cu pământul strămoșesc.

Lucrați cu mulți oameni, chiar, ce număr de angajați aveți?

Un numar mare : 1462 din toate categoriile sociale.

Un mare actor credea, nu demult, că dușmanul de nebiruit al românului este munca. Ce credeți dumneavoastră care conduceți, iată, atâția oameni, lenea e o stare cu care omul se naște, ori una ulterioară, în care se complăce?

Nu este nici una nici alta. Fiecare ființă vine în lumea aceasta înzestrată cu anumite capacități care folosesc umanității în evoluția ei spre salvare. Depinde de modul cum omul înmulțește aceste lucruri cu care este înzestrat în evoluția sa în această existență.

Ce este lenea?

Un cuvânt care se potrivește oamenilor care nu sunt în stare să înmulțească talanți dăruiți, deoarece noi oamenii îl atribuim acelor pe care îi obligăm să se ducă pe un drum care nu este și drumul dorit de aceștia.

Știu că iubiți scrisul, și că aveți un număr mare de eseuri splendide. Când aveți de gând să încredințați o carte tiparului?

Timpul nu-mi permite să fac acest lucru acum, dar cred că va urma și o perioadă în care să meditez dacă experiența și trăirile din această existență merită să rămână notate undeva pentru posteritate. Va fi o decizie importantă pentru mine și nu ușor de luat în condițiile în care am anticipat că nu mă opresc aici. Face parte din mântuirea sufletului și lucrarea spre desăvârșire.

Biblia?

Este obligatoriu a citi Biblia, cartea cărților, în care există arta militară, istorie universală, filozofie, literatură, teatru deci, tot ce este mai de preț spus prin „cuvânt”. Biblia este o carte bivalentă și foarte complexă, Ea având rol de educare și de aducere la cunoștința omului trecutul adevărat al său, dar și rol moralizator și ajutor în credință.

Ce este actul creației?

Talanți care îți sunt dați în această existență spre desăvârșire nu pot fi înmulți decât prin actul creației din suflet. Actul de creație este un act de suflet. În toate gândurile și faptele mele încerc să nu uit niciodată că sufletul este nemuritor.

Vorbiți-mi despre două cărți dragi.

Ar trebui să mă opresc la STUDIUL INFLUENȚEI ANSAMBLULUI ROATĂ – ȘINĂ ÎN CONDIȚII DE EXPLOATARE ASUPRA STRUCTURII LINIEI DE TRAMVAI tema tezei destinată obținerii titlului științific de doctor inginer la Universitatea „Politehnică” din Timișoara în domeniul INGINERIE MECANICĂ. O lucrare definitivată la finele anului 2008. Lucrarea constituind o etapă importantă a pregătirii și perfecționării mele profesionale, reprezentând sinteza unei activități de opt ani. Dar nu, spun doar atât, citiți și o să înțelegi de ce CĂRAREA ÎMPĂRAȚIEI scrisă de Părintele Arsenie Boca este un izvor de înțelepciune.

„În anii mei tineri, fericit mă făceau zorile,, spunea poetul german Hölderlin, pe dumneavoastră ce vă bucură?

Totul, pentru că tot timpul m-am raportat la ce am cerut și ce am primit de la creatorul nostru rămânând conectat în permanență la următoarele cuvinte de mare importanță pentru mine:

„Am cerut de la Dumnezeu să-mi dea putere, dar el mi-a dat nenumărate greutăți ca să le trec;

I-am cerut înțelepciune, dar el mi-a dat situații grele ca să învăț să le rezolv;

I-am cerut bunăstare, dar el mi-a dat minte și pricepere ca să lucrez;

I-am cerut curaj, dar el mi-a dat primejdii ca să le înfrunt;

I-am cerut dragoste, dar el mi-a dat persoane cu nenumărate probleme ca să le ajut;

I-am cerut înlesniri, dar el mi-a dat prilejuri ca să le dobândesc;

Din toate câte i-am cerut, nu am primit nimic din cele pe care le-am dorit. Le-am primit însă pe toate cele care cu adevărat îmi trebuiau. Așadar, rugăciunile mele au fost ascultate.

Îți mulțumesc, Doamne!”

Vasile TODI

INSTIGATORUL - VIDU IOAN

Ioan Vidu

Marșul lui Iancu, cântat de tinerii luptători înrolați în armata Iancului, în focul luptelor din furtunoșii ani 1848—1849, e și astăzi îndrăgit de întreg poporul român : Astăzi cu bucurie / Românilor veniți / Pe Iancu în câmpie / Cu toți să-l însoțiți. Acest cântec, arăta mai târziu George Barițiu, a devenit foarte repede un fel de marselleză ce-a străbătut Munții Apuseni, cîntîndu-se peste tot unde se afla suflare românească.

Fermecat de frumusețea versurilor și a melodiei compozitorul lugojan Ioan Vidu, în anul 1903 armonizează pentru cor acest cântec și odată cu el și cântarea „Haideți frați”, cîntece care în concepția procurorului regal din Timișoara instigau la revoltă.

Din ordinul procuraturii, la începutul anului 1904 „vice-căpitanul” orașului Caransebeș, confiscă partiturile cîntecelor amintite — în total 232 exemplare — din tipografia „Librăriei diecezane” din Caransebeș, unde fuseseră tipărite, iar compozitorul Ioan Vidu e citat în fața judecătorului de instrucție din Lugoj sub învinuirea săvîrșirii delictului de instigare la revoltă. Interogat dacă acceptă răspunderea pentru conținutul compozițiilor muzicale încriminate, Ioan Vidu a dat un răspuns afirmativ, dar numai pentru armonizarea lor pentru cor, deoarece spre regretul său, spunea compozitorul nu-și poate atribui nici paternitatea versurilor și nici a melodiei, cari aparțin altor persoane, pe care însă nici el și „... nici istoria literaturii noastre nu-i cunoaște, ele fiind vechi și cunoscute de toți românii deja de o jumătate de veac” (Drapelul, Lugoj, nr. 1 din 1/14 ianuarie, nr. 3 din 6/19 ianuarie 1904).

Concomitent s-au făcut cercetări și la „Librăria diecezană” din Caransebeș, căutîndu-se între altele și broșura „Horia, Cloșca și Crișan” din colecția „Șaraga”, iar întrucît cîntecele respective s-au tipărit în tipografia acestei librării, a fost interogat pe cale oficială și episcopul Nicolae Popea.

ARIA LUI ROSINI

Terminîndu-se cercetările prealabile, judecătorul de instrucție al tribunalului regal din Timișoara a dat ordonanță de punere sub urmărire împotriva compozitorului Ioan Vidu, ca autor, precum și împotriva lui Traian Barzu, ca editor, în calitate sa de conducător al tipografiei diecezane din Caransebeș, pentru delictul de instigare la revoltă prin presă, prevăzut și pedepsit de art. 158 din Codul penal maghiar. (Drapelul nr. 12 din 27 ianuarie 1904).

În dovedirea faptului că aceste cîntece — și îndeosebi „Marșul lui Iancu”, care era în special încriminat — s-au cîntat și se cîntă de românii de pe întreg cuprinsul țării, de mai bine de jumătate de veac, Ioan Vidu, prin avocatul său dr. Ștefan Petrovici, a solicitat audierea în calitate de martori a unor personalități de seamă din viața noastră națională, culturală și bisericească, din toate unghiurile fostei monarhii austro-ungare. (Drapelul nr. 9 din 20 ianuarie 1904).

În același timp intelectuali și ziariști bănățeni, în dorința de a veni în sprijinul compozitorului lugojan, publică în presa vremii comunicări și articole, cari, toate la un loc reconstituie istoricul unui cântec, acel al „Marșului lui Iancu”.

Primul care vine cu date — privind autorul textului și al melodiei acestui cântec — e profesorul de limba română de la Institutul pedagogic din Caransebeș Enea Hodoș, care într-o comunicare publicată în ziarul „Drapelul” din Lugoj din 3/16 februarie 1904 referindu-se la istoria lui George Barițiu (Părți alese, Vol. II. pag. ultimă) arată că melodia cîntecului „Marșul lui Iancu” este o arie din opera „Tancred” al celebrului compozitor italian Rossini. „Aria — scria George Barițiu — a fost prea bine aleasă pentru gustul românesc deaceia se și lășse tare cîntecul acesta, și pe cît știu, el se mai cîntă cu „Deșteaptă-te”. S-a tipărit mai întâi în „Foaia” nr. 11 din 1849”. Iar în ceea ce privește textul — relata în continuare E. Hodoș — este a lui Constantin Negruzzi, publicat în volumul „Păcatele tineretelor”, apărut la Iași în anul 1857 și tipărit cu litere cirilice combinate cu litere latine, sub titlu de „Marșul lui Dragoș”, fiind datat: mai 1848. Ori „Marșul lui Iancu” spunea E Hodoș — are același text ca și „Marșul lui Dragoș” cu mici modificări.

„DOMNUL MEU !”

Pui Valeriu Braniște îi revine meritul de a fi elucidat definitiv această problemă, arătînd că data facerii poeziei „Marșul lui Dragoș” este cu totul greșită și se poate referi cel mult la redactarea textului modificat din „Păcatele tineretelor”, căci Constantin Negruzzi a scris doina intitulată „Marșul lui Dragoș” încă în anul 1838 și a fost publicată în „Foaia pentru minte, inimă și literatură” deja în 1842 în text original.

Comparînd textul original al poeziei, publicat în anul 1842 — scria Valeriu Braniște — cu varianta lui Iancu, cîntată astăzi, vom vedea că așa-zisul „Marș a lui Iancu” nu este alcătuit după redacția poeziei lui Negruzzi din colecție, ci după redacțiunea originală publicată la 1842 fără știrea lui Negruzzi în foaia lui Barițiu.

„Istoria acestei doine este de interes și cred, că nu fac lucru de prisos dacă o povestesc aici, spunea Valeriu Braniște. Iat-o :

„Spătarul C. Negruzzi și Căminarul Iordache Mălinescu, ambii boeri moldoveni, erau buni prieteni și fiind ambii oameni cu carte și tragere de inimă pentru popor au discutat împreună chestiuni de interes pentru istoria și literatura românească.

„Așa au avut acești boeri o discuție și asupra originii doinei. Se vede că discuția avută l-a îndemnat pe Mălinescu a-și fixa părerile pe hirtie.

„Cu data de 17 noiembrie 1838 a scris Mălinescu o scrisoare literară lui Negruzzi, în care își spunea părerea asupra doinei” ...

„La scrisoarea aceasta a răspuns C. Negruzzi următoarele :

Domnul meu !

„Iată trei doine făcute din fugă. Dacă vreuna din ele îți va plăcea și crezi că merită a mai fi văzută și de străini ochi îmi vei spune — și eu mai netezindu-o, mai îndreptîndu-o o voi trimite undeva să se publice” ...

Una din aceste trei doine este și „Marșul lui Dragoș” în prima sa redactare „făcută în fugă” cum zicea poetul. Iat-o :

Astăzi cu bucurie
Românilor veniți
Pe Dragoș în câmpie
Să întovărășiți
Spălați armele voastre
Cu grabă s'alergăm
Din locurile noastre
Pe barbari să alungăm.

Doină ! doiniță !
Zină plăviță
Cu noi să fi!
Tu însoțește
Și însuflețește
Pe ai tăi fii.

Opzeci de oi despoaie
Și pe frigări le pun
De surle, de cimpoaie
Pădurile răsun.
Flăcării se așează
Pe lângă un mare foc,
Și Dragoș ospătează
Cu toții la un loc.

Doină ! doiniță !...

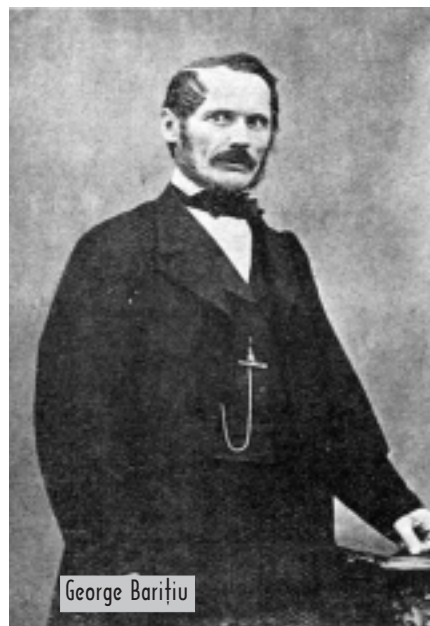
Sunt gata.
Stau cu toții
Să plece la isbînză
Să izgonească hoții
Să capete dobinzi.

Dragoș merge 'nainte
Pe un cal cu ager curs ;
El peste înbrăcăminte
Poart-o piele de urs.

Doină ! doiniță !...

Ca lanțul se înșiră
Pe-a dealului potoci.
Nevestele cu jale
Privindu-i lăcrămînd
Îi auzia pe vale
Cum se duceau cîntînd.
Iată-i zîmbind porniră
Flăcării mult voinici.

Mălinescu fără a mai trimite aceste doine lui Negruzzi „să le mai netezească și să le mai îndrepte” și fără știrea autorului le-a publicat în Foaia pentru minte, inimă și literatură din 30 martie 1842. (Drapelul |din 14/27 februarie 1904).

George Barițiu

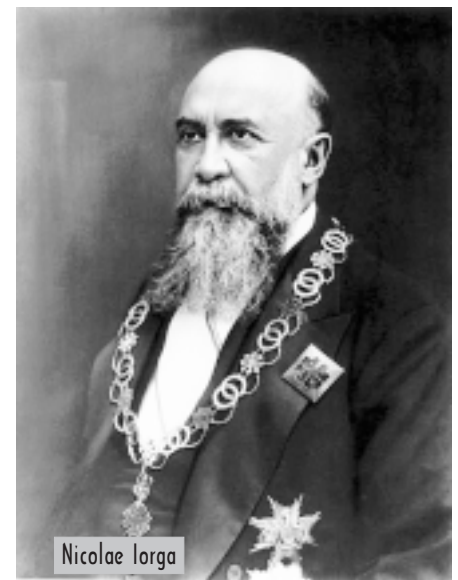
Nu se poate presupune că autorul poeziei să nu fi aflat ulterior despre publicarea lor în „Foaia” lui Barițiu. Dacă totuși și-a datat poezia „Marșul lui Dragoș” cu data de mai 1848, aceasta a făcut-o pentru a trece cu vederea prima redactare a poeziei, care era o doină războinică, ținînd cont numai de redactarea ulterioară, cînd a prefăcut-o într-o doină de vînătoare.

Pentru procesul intentat compozitorului lugojan Ioan Vidu, interesează tocmai prima redactare a doinei făcută în „fugă” în noiembrie 1838, căci, acesta este textul care a trecut în patrimoniul poporului ca „Marșul lui Iancu” înlocuindu-se numele „Dragoș” — cu numele eroului zilelor de atunci Iancu.

Odată stabilit autorul versurilor rămînea o singură problemă de lămurit : cine și cînd a înlocuit numele lui „Dragoș” cu acel al Iancului.

Iată ce ne istorisește în legătură cu această problemă Iosif Sterca Suluți :

„...În timpul revoluției din anul 1849... casa părinților mei a fost centrul de întrunire al fruntașilor din Munții Apuseni și al ecsilaților români. Prefecții: Iancu, Buteanu, Balint, Dobra, Vlăduțiu, Moldovan, apoi ecsilații din România : Goleșcu, Racoviță, Adrian și Bălcescu se întruneau la noi, unde pînă noaptea tîrziu ne petreceam cîntînd reciproc fiecare doinele țării sale. Se înțelege că vinul roșu de pelin cu apă de „Borsec” spumega în pocale. Cu astfel de ocazii se cîntau o mulțime de doine între care și „Marșul lui Dragoș”. De odată ne surprind numiții prefecți, cîntînd cunoscutul marș, înlocuit cu numele lui Iancu. Pe urmă s-a constatat că această schimbare a făcut-o Vasile Moldovan, care avea o deosebită simpatie și atragere față de Iancu” ... (H. Ursu, Avram Iancu, București, 1966 p. 72).

Nicolae Iorga

Mai este și o altă versiune conform căreia aria din opera „Tancred” a lui Rossini a fost adoptată la „Marșul lui Iancu” de profesorul de muzică blăjean Bengescu care a fost vice-tribun în armata Iancului.

Ultimii martori audiați în procesul lui Vidu au fost Virgil Oniț, directorul liceului „Andrei Șaguna” din Brașov și compozitorul George Dima. (Drapelul nr. 46 din 3 mai 1904).

În fața acestor probe, care atestau netemeinicia acuzării, procuratura s-a văzut nevoită a clasa dosarul procesului.

„Prin cîntecul pe care l-a cules, l-a armonizat, l-a răspîndit în tot cuprinsul pămîntului românesc — scria Nicolae Iorga la moartea sa — Vidu a fost un factor de unitate națională” ...

DOCTORUL VĂ SFĂTUIEȘTE

De ce este așa important
să bem apă?

Apa nu furnizează nici calorii nici vitamine.

Și totuși consumul de apă este mult mai important decât cel de alimente: fără apă n-am putea supraviețui decât cel mult 5-6 zile. Motivul; Corpul conține 60-70% apă (cam 42 de litri la o persoană care cântărește 70 kg). Acest nivel trebuie să rămână constant, altfel ne simțim fără vlagă, avem tulburări circulatorii.

Apa face ca sângele să fie fluid.

Toate organele sunt puternic vascularizate. Ea stimulează metabolismul. Oxigenul este condus mai repede către celule, la fel și substanțele nutritive, iar reziduurile sunt eliminate din corp cu ajutorul rinichilor.

Apa conferă umiditate pielii, o face mai netedă, mai proaspătă.

Apa îmbibă.

De aceea, cu un pahar de apă, băut cu o jumătate de oră înainte mesei, ne potolim foamea. În plus, favorizează digestia.

Dacă ținți regim, trebuie să bei zilnic cel puțin trei litri de apă. Motivul: Odată cu diminuarea stratului de grăsime, se formează așa numitele „cetocorpuri”. Dacă nu bei apă suficientă, această substanță face ca la nivelul rinichilor să se elimine prea puțin acid uric (din această cauză, în timpul unei cure apar durerile de cap).

Iată cum acoperiți necesarul de apă:

- o parte, prin alimentele solide: 600 gr de legume sau fructe conțin aproximativ 1/2 l de apă.
- restul trebuie să-l bei. Apa minerală, ceaiurile de plante sau de fructe astâmpără setea și nu conțin calorii.

Dr. Carmen POPESCU

sport alb-violet

Nu avem nume, n-avem culoare
și nici pe Sandu la răcoare

Nu știu alți cum sunt, dar eu, când am scris că dacă pleacă Iancu, o fi bai da' nu-i catastrofă, am făcut-o cu acordul porumbeilor, care știu multe, dar nu le gânguresc, pentru a nu risca depunctarea și uneori ridicolul. În numărul 12 (166) din decembrie 2007, porumbeii adunați la Catedrală, se rugau de zor, după o emisiune Fanatik-show, în care "iubitul conducător" promitea, amenința și ne trombonea iar și iar că o să vedem noi cine pe care și care pe cine, la fel ca în poezia "Frunză verde de dudău, O să vie și mai. . . bine !?!", porumbeii zic, se rugau : "Și nu ne duce pre noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău..."

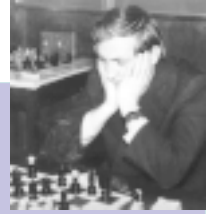
Trecut-au lunile, ca secunde în zbor, și am ajuns la mâna "lor". Toate câte ni le-a spus, pe Apa Sâmbetei s-au dus. . . Luna trecută, în prag de plecare și în picioare, nenea Iancu amenința pe toată lumea, toți

și mai ales cei din federație, erau hoți, escroci și derbedei, care sigur vor ajunge la "răcoare". Limbajul folosit ne poate aduce o nouă depunctare, insul fiind recidivist. După depunctarea din cauza: "numele, culorile sunt ale noastre, ne aparține și palmaresul", ehei ce știm noi, dacă nu suntem conducători, parcă așa spunea când nu avea alte argumente, avem acte, dar nu le putem arăta. Vă mai amintiți ? Vara era fierbinte!... Și ecoul: NE MINTE ! NE MINTE !... Vă amintiți și afirmația că "o să vedeți voi la toamnă!?"

Și iată, toamna a venit și ceața nu s-a risipit. Iar porumbeii toți în cor, toți derutați și vai de mama lor, cu mic cu mare reușesc să cânte-un pic, mai se opresc, și locul nu și-l mai găsesc: "Nu avem nume, n-avem culoare, și nici pe Sandu la răcoare !"

Roller GOLUMBU

Ipoteze inedite

Tracii și „latinitatea”
- istorii false

„...asistăm la un complot internațional patronat de greci, iudei și italieni, ca să ne uităm istoria adevărată sau să învățăm una falsă, contrafăcută”

După ultimele studii și descoperiri arheologice, bazate mai ales pe ultimele descoperiri științifice și progresele științei, unii din cei mai importanți cercetători ai trecutului istoric au ajuns la concluzii noi și deosebite, la care ajunsese demult Nicolae Densușianu și mulți cercetători străini, printre care Marija Gimbutas. O să vă întrebați de ce n-au fost traduse la noi cărțile și ideile dumnealui?! Vă întrebați cum

poți să lichidezi un popor? Simplu: ștergându-i memoria... Poate o să vă întrebați de ce n-au fost traduse la noi Belaginele (Frumoasele legi) a lui Zalmoxe? De ce nu se vorbește despre ideile lui Nicolae Densușianu și dr. Napoleon Săvescu? De ce tace Academia „Română” în legătură cu codul Rahonzi, tradus de Viorica Enachiciuc de ani buni și de scrierea geto-dacă? De ce nu cercetează nici un academician român documentele de la Vatican, despre istoria Daciei? De ce nu avem Institutul de studiere și măcar o catedră de cercetare a civilizației dacice? De ce se admite că limba noastră e latină, slavă sau ambele etc.?

Nicolae Densușianu

Răspunsul e unul singur: de-aia! În Academia Română ponderea altor naționalități e majoritară, chiar dacă și-au schimbat unii numele. De ce aceeași Academie n-a organizat nici un Conges de dacologie niciodată?! De ce ultima istorie a României publicată de aceeași instituție recent, abundă de falsuri, inexactități și anti-românism? De ce nu sunt studiate plăcuțele de la Tărtăria, ce se află la Berlin? De ce nu se vorbește despre scrierea geto-dacică și Tezaurul descoperit la Sinaia, la construirea Castelului Peleş? De ce nu se ia atitudine contra falsurilor și falsificării istoriei naționale? Răspunsul e același: d-aia!!!

De ce nu se ia atitudine când în mass-media apar ipoteze false despre strămoșii noștri traco-geto-daci: „barbari”, „analfabeți” sau „fără religie”? Din nou răspunsul: d-aia !!!

Parcă asistăm la un complot internațional patronat de greci, iudei și italieni, ca să ne uităm istoria adevărată sau să învățăm una falsă, contrafăcută.

Dr. Ec. Ștefan TARJOC

Trandafiri pentru tine !

Trandafiri pentru tine

Am adus astă seară.

Ca dragostea ta,

În zori au să moară.

O ultimă speranță,

Ca ultimii fiori,

Ai nopții care moare,

Dând naștere la zori.

Din dragoste nu moare,

Oricine, orice-ar fi,

Căci cea mai lungă noapte,

Măine, devine zi !

Victor ENACHE

Carte frumoasă, cinste cui te-a scris !

Am primit recent la redacție un splendid volum, prin care maestrul Cornel Ungureanu continuă grandiosul său proiect de geografie literară. „Despre regi, saltimbanci și maimuțe” este un jurnal (sau, mai degrabă, antijurnal) care încearcă să studieze deteriorarea „spațiului intimității”. Cartea primită, poartă o onorantă dedicație pentru directorul nostru Vasile Todî:

*D. zale D. lui
Vasile Todî,
eminent lașabat
al geografiei
românești,
primul exemplar,
ca omagiu
e. h. m. m.*

Prof. Marius MATEI

Lui Octavian Goga...

O "Rugăciune" - i mai fierbinte:
Când strigi păcatul răutății,
Când chemi la tine cele sfinte
Și-akungi amicii nedreptății...

"Voi, cei mai buni copii ai firii":
"Plugarii" - au fost năpăstuiți
De-ntreg alaiul stăpânirii,
Ei sunt și cei mai oropșiți...

Când "Doina" - i unicul suspin
Pe-ntinsul nestăruit al zării
Cu lacrimi calde "Noi" stropim
Pământul bun și scump al Țării!

Poetul păturii noastre
E Sfântul zărilor albastre...

05.2008

Cuvel Jicman

"Rugăciune", "Plugarii", "Noi" fac parte din volumul "Poezii" (1905) de Octavian Goga; "Doina" face parte din volumul "Din umbra zărilor" (1913), de Octavian Goga (1881-1938)

Statul Cișmigiu?

Dacă o să luați cel mai amănunțit atlas din lume tot n-o să găsiți "Grădina Cișmigiu". Nu este un stat. Nu este o regiune. Nu este nici măcar un oraș. Grădina Cișmigiu este o simplă grădină din București.

Bucureștiul are circa un milion și jumătate de locuitori. Arhitecții români, talentați zice-se, nu s-au ocupat însă de spațiile verzi ale capitalei lor. Acest oraș, care în lunile de vară numără peste două milioane de locuitori, are, mari și late, trei parcuri.

Cel mai vechi este Cișmigiu.

Situat astăzi în plin centrul orașului, el avea în secolul trecut aspectul unei localități balneare. Locuitorii Bucureștiului luau caleașca și făceau ore întregi pentru a veni în acest parc, să se recreeze în perioadele de odihnă. Civilizația, bogăția, materialele de construcții și ingeniozitatea oamenilor au scurtat imens distanțele între continente.

Putea oare Cișmigiu să rămână atât de departe?

Orașul s-a dezvoltat. A înghițit o mare parte din parcul Cișmigiu. L-a ciopârțit. L-a înconjurat de blocuri pătrate. Cu apartamente. Cu mansarde. Cu vile. Cîțiva tradiționaliști romantici au insistat ca parcul, bătrînul parc Cișmigiu, să nu fie complet părăsit lăcomiei constructorilor.

Și iată-l astăzi o mică grădină, cu un lac nu prea adînc, cu lebede, cu rațe, cu pești înfomețați care cerșesc o fărîmătură de pîine.

Cu scaune unde vin pensionarii să-și odihnească oasele obosite.

Cu vizitatori de un tip cu totul nou.

Și aici începe tragedia!

Pe o bancă în acest Parc Cișmigiu!

Caragiu - prim-ministru

Erau cinci prieteni. Cei mai tînăr avea 38 de ani. Cel mai bătrîn, respectat de toți, 73 de ani. În ordinea vîrstei: Dumitru Rădulescu, Victor Popescu, Nae Gheorghiu, Ion Popescu (nici un fel de rudenie cu celălalt Popescu) și Constantin Caragiu.

Ieșiseră demult la pensie. Unii de trei-patru ani. Alții de șase-șapte. Erau obosiți. Anii de muncă, anii de griji, anii de necazuri și de lipsuri lăsaseră brazde adînci pe obrajii lor. Amărăciune în suflet. Dorința de a retrăi, măcar în visuri, tinerețea lor plină de speranțe.

Erau toți licențiați în drept.

Constantin Caragiu era și doctor în filologie. Scrisese și cîteva cărți despre istoria și evoluția termenilor juridici.

Dar mai demult.

Astăzi erau toți pensionari.

Priveau cu speranțe spre cer. O rază de soare făcea întotdeauna reumatismul mai ușor de suportat.

De ani de zile, discuțiile, povestirile epuizaseră amintirile din tinerețe, din barou, din călătorii. Apoi le luaseră de la început. Printr-o înțelegere, așa, tacită, se făceau că ascultă pentru prima oară povestea de atîtea ori ascultată a celuilalt.

Și, într-o zi, spre începutul toamnei lui 1958, Dumitru Rădulescu, cel care tocmai își sărbătorea cea de a 68-a aniversare, a avut o idee.

"Ce-ar fi să constituim un guvern. Un guvern de alternativă!"

Ceilalți îl priviră cu gura căscată, apoi izbucniră în rîs. Ce idee năstrușnică. Dar nu e rău. Este o ocupație pasionantă. Vor face planuri organizatorice. Pentru refacerea administrației țării. Pentru refacerea industriei, a finanțelor. Pentru vitalizarea economiei naționale. Cine ar trebui să fie prim-ministru?

"Eu!" răspuse Constantin Caragiu.

"De ce?" întrebă trei deodată. Apoi se uită puțin speriați unul la celălalt.

"De ce? Foarte simplu! Sînt cel mai mare! Deci, am cea mai îndelungă experiență!"

Jocul genera într-o discuție serioasă.

Dumitru Rădulescu, 68 de ani: "În primul rînd, asta nu este o lege. Și ce dacă ești cel mai în vîrstă? Nu înseamnă nimic. Dimpotrivă!"

Victor Popescu, cam aceeași vîrstă: "A fi «prim» nu-i o treabă ușoară. Cere și o muncă dublă. Apoi, tu ai fost întotdeauna un individ care n-a înțeles generația tînără..."

Nae Gheorghiu, 70 de ani: "Fugi, mă, cu prostiile astea. Tu ai 73 de ani și o lipsă de maleabilitate ca la 173. Nu va fi nimeni prim-ministru. Deocamdată să împărțim portofoliile principale!"

Ion Popescu, 70 de ani, fu de acord cu Nae Gheorghiu.

Și ceilalți acceptară. Ministerul Justiției reveni lui Constantin Caragiu, Victor Popescu luă Finanțele, Dumitru Rădulescu deveni ministru al Comerțului, Nae Gheorghiu prelua refacerea industriei și Ion Popescu, Ministerul Construcțiilor.

După zece zile, din cinci mai trăiau patru...

Cei cinci pensionari începură să întinerească. Jocul deveni pasionant. În loc de o dată pe săptămînă, se întîlneau de trei ori pe zi. Concepură planuri. Discuții. Refacerea acestor planuri. Ocupația aceasta atît de interesantă trezi resurse nebănuite. Ingeniozitatea își făcea și ea apariția. Fiecare propunere era discutată pe față și pe dos. Țineau seama de realitatea cea de toate zilele. Mergeau pe premiza că s-ar putea, totuși, ca aceste planuri să fie utile într-o zi. Fiecare pas ce trebuia făcut era însoțit de diagrame. Fiecare dosar se îngroșa zilnic cu douăzeci-treizeci de file.

Dar un ochi hain observă această bruscă preocupare a bătrînilor pensionari. Interesul lor. Buna lor dispoziție.

Lîngă banca visurilor lor fu instalat un microfon mic. Foarte mic.

Dosarul căpătă titlul: "Guvernul din Grădina Cișmigiu!"

Dar nu în glumă. Nu în ironie. Nu în rîs!

În mod serios! Într-un mod groaznic de serios!

Constantin Caragiu, opt ani închisoare.

Ion Popescu, șapte ani închisoare.

Nae Gheorghiu, șapte ani închisoare.

Victor Popescu, șapte ani închisoare.

Dumitru Rădulescu, cinci ani închisoare.

I-am văzut prima oară, în prima zi cînd m-au transportat în închisoarea Jilava. În aprilie 1959.

Eram vreo trei sute, adunați jos, în curtea închisorii.

Așteptam să ne repartizeze pe celule.

Comandantul închisorii, un maior înalt și cu o înfățișare de gorilă, se apropie de grup.

"Care ești, mă, Constantin Caragiu?"

Un bătrîn înalt, încovoiat, cu cearcăne grele în jurul ochilor se ridică cu greutate. Mișcîndu-și încet picioarele, se apropie de maior.

"Eu sînt... domnule... maior!"

Nici nu am văzut pumnul maiorului. L-a lovit așa de repede în gură, în ceafă, în piept, încît m-am întrebat dacă într-adevăr l-a lovit cineva pe bătrînul autor al cărților despre istoria terminologiei juridice internaționale.

L-am dus pe brațe în celulă.

După zece zile, din cei cinci pensionari numai patru mai erau în viață.

Max BĂNUȘ

Așa am pierdut Basarabia

Ministerul Regal al Afacerilor Străine
Direcția Cabinetului și a Cifrului

Înregistrată la No. 38920 din 27 Iunie 1940.
Sosită la M.A.S. la ora 12.

TELEGRAMĂ DESCIFRATĂ

De la Legațiunea din Moscova, nr. 1635. Data 27 Iunie, ora 2,47, 1940

Comunic nota ultimativă ce mi-a fost remisă azi, la ora 10 seara de Domnul Molotov. Telegrama asupra conversațiunii urmează.

MINISTERUL REGAL AL AFACERILOR STRĂINE DIRECȚIA CABINETULUI ȘI A CIFRULUI		251
TELEGRAMĂ DESCIFRATĂ		
Dela Moscova, din 27 Iunie 1940		
Nr. 1635 Data 27 Iunie 1940		
Comunic nota ultimativă ce mi-a fost remisă azi, la ora 10 seara de Domnul Molotov. Telegrama asupra conversațiunii urmează.		
"În anul 1918 România folosindu-se de slăbiciunea militară a Rusiei a desfăcut dela Uniunea Sovietică (Rusia) o parte din teritoriul și Basarabia, călcând prin aceasta unitatea seculară a Basarabiei, populată în principal din Ucrainieni, cu Republica Sovietică Ucrainiană.		
Uniunea Sovietică nu s'a împăcat niciodată cu faptul luării cu forța a Basarabiei, ceiace Guvernul sovietic a declarat nu o singură dată și deschis în fața întregii lumi. Acum când slăbiciunea militară a URSS a trecut în domeniul trecutului iar situațiunea internațională care s'a creiat cere rezolvare rapidă a chestiunilor moștenite din trecut pentru a pune în fine bazele unei păci solide între țări, URSS consideră necesar și oportun ca în interesele restabilirii adevărului să pășească împreună cu Romania la rezolvarea imediată a chestiunii înapoierei Basarabiei Uniunii Sovietice.		
Guvernul sovietic consideră că chestiunea întoarcerii Basarabiei este legată în mod organic cu chestiunea transmiterii către URSS a acelei părți a Bucovinei a cărei populație este legată în marea s-a majoritate cu Ucraina sovietică prin comunitatea acestei istorice cât și prin comunitatea de limbă și compoziție națională. Un astfel de act ar fi cu atât mai just cu cât transmiterea părții de nord a Bucovinei către URSS ar putea reprezenta, este drept că numai într'o măsură neînsemnată, un mijloc de despăgubire acelei mari pierderi care a fost pricinuită URSS-ului și populației Basarabiei prin dominațiunea de 22 ani a României în Basarabia.		
Guvernul URSS propune Guvernului Regal al României:		
1. Să înapoieze cu orice preț Uniunii Sovietice Basarabia;		
2. Să transmită Uniunii Sovietice partea de Nord a Bucovinei cu frontierele potrivit cu harta alăturată.		
Guvernul sovietic își exprimă speranța că Guvernul român va primi propunerile de față ale URSS și că aceasta va da posibilitatea de a se rezolva pe cale pașnică conflictul prelungit dintre URSS și România.		
Guvernul sovietic așteaptă răspunsul Guvernului Regal al României, în decursul zilei de 27 iunie curent.		

No. 37

Davidescu
1635

Înregistrată la No. 39039
Din 28 Iunie 1940

TELEGRAMA ÎN CLAR TELEFONATĂ

dela
Legațiunea din Moscova
Ora 2,20

Comunic răspunsul Guvernului sovietic:

Guvernul URSS consideră răspunsul Guvernului Regal Român din 27 Iunie ca imprecis, deoarece în răspuns nu se spune direct, că el primește propunerea Guvernului sovietic de a-i restitui neîntârziat Basarabia și partea de Nord a Bucovinei, însă cum Ministerul României la Moscova, Dl. Davidescu a explicat răspunsul menționat al Guvernului

dela
Legațiunea din Moscova.
Ora, 2,20

Comunic răspunsul Guvernului sovietic :
Guvernul URSS consideră răspunsul Guvernului Regal Român din 27 Iunie ca imprecis, deoarece în răspuns nu se spune direct, că el primește propunerea Guvernului sovietic de a-i restitui neîntârziat Basarabia și partea de Nord a Bucovinei, însă cum Ministrul României la Moscova, Dl. Davidescu a explicat răspunsul menționat al Guvernului Regal al României însemnează accederea la propunerea Guvernului sovietic, Guvernul sovietic primind această explicație a D-lui Davidescu, propune :

Regal al României însemnează accederea la propunerea Guvernului sovietic, Guvernul sovietic primind această explicație a D-lui Davidescu, propune:

1. În decurs de 4 zile, începând dela orele 14, după ora Moscovei, la 28 Iunie, să se evacueze teritoriul Basarabiei și Bucovinei de trupele românești.
2. Trupele sovietice în acelaș timp să ocupe teritoriul Basarabiei și partea de Nord a Basarabiei.
3. În decursul zilei de 28 Iunie, trupele sovietice să ocupe următoarele puncte: Cernăuți, Chișinău, Cetatea Albă.
4. Guvernul Regal al României să ia asupra sa răspunderea în cece privește păstrarea și nedeteriorarea căilor ferate, a parcurilor de locomotive și vagoane, podurilor, depozitelor, aerodromurilor, întreprinderilor industriale, uzinelor electrice, telegrafului.
5. Să se numească o comisiune alcătuită din reprezentanți ai Guvernului Român, câte doi din fiecare parte, pentru lichidarea chestiunilor în litigiu în legătură cu evacuarea armatei române și instituțiilor din Basarabia și partea de Nord a Bucovinei.

Guvernul sovietic insistă ca Guvernul Regal al României să răspundă la propunerile susmenționate nu mai târziu de 28 iunie, ora 12 ziua (ora Moscovei).

Cdr. av. George Davidescu

Davidescu
1642

Mândră țară îi Banatul !

Marea sărbătoare a Petrovaselei-Vladimirovăț

Pentru locuitorii localității Vladimirovăț-Petrovasăla din Serbia anul 2008 a fost și mai este un an jubiliar, pus sub genericul „*Hai să dăm mână cu mână*” și sărbătorit cu fast, pricepere, entuziasm, mult patriotism local, pentru a marca aniversarea a 200 de ani de la întemeiere. În anul 1808 a fost întemeiată această localitate pe teritoriul Regimentului germano-bănățean al monarhiei habsburgice prin strămutarea a 121 de familii românești din Jamu-Mare, a 106 familii românești din Clopodia, a 11 familii din Surducu-Mare și 2 familii din Ferendia.

Cu acest minunat prilej, pe lângă alte manifestări consacrate sărbătoririi, d-l prof. ing.diplomat Traian Trifu Căta, redactorul șef al revistei de înaltă ținută „*Familia*”, (care își sărbătorește 15 ani existență a seriei noi), cât și preacucernicul părinte iconom stavrofor Konstantin Suru au dorit să marcheze acest eveniment printr-un simpozion internațional de comunicări științifice. Cu această ocazie a participat o mică delegație din România reprezentând în special „*Asociația presei rurale din Banatul istoric*”, cât și alte personalități ale culturii din Banat. În ziua de 21 august, după o primire fastuoasă după datina și obiceiul locului, ne-am întrunit în marele hol al școlii „*Întâi Mai*” din Vladimirovăț, unde un grup de tineri ne-au

încântat și impresionat cu un grupaj de cântece, între care a strălucit, ca o perlă dintr-o salbă, imnul Petrovasălei, versurile scrise de Traian Trifu Căta, pe melodia „*Gintei latine*”, după care a urmat un

minunat moment muzical cu fanfara din Șopotul Vechi. După acest superb respiro muzical s-a început simpozionul prin lansarea unor cărți cu subiecte consacrate evenimentului. S-a lansat următoarele cărți: „*Petrovasăla întoarcere la începuturi*” autori Ioan Traia și Traian Trifu Căta, referenți Aurel Turcuș și pr. dr. Valentin Bugariu; „*Monografia Petrovasălei*” scrisă de Nicolae Pența în anul 1911, reeditată, referenți Aurel Turcuș, Traian Trifu Căta și Ioan Traia;

„*Poezii populare și scrieri folclorice*” de Iosif Bogdan, referent prof.dr. Virgil Vintilescu; „*Catalogul obiceiurilor populare calendaristice din Banat*” de Aurel Turcuș, referent prof.dr. Horia Ciocârlie; „*Istoria bisericilor ortodoxe din Almăj*” de Gheorghe Rancu-Bodrog, referent prof. Pavel Panduru; „*Iosif Coriolan Buracu-o legendă vie*” documentar inițiat și îngrijit de prof. Pavel Panduru, referent prof. Gheorghe Rancu-Bodrog.

Majoritatea cărților prezentate au avut subiecte legate de acest eveniment, încercând să dezvăluie mai precis și mai clar istoria strămoșilor petrovicenilor, a locurilor de unde s-au desprins de voie sau de nevoie și au apucat calea amară a pribegiei, pentru a întemeia un sat măreț, cu o istorie măreață. Prima zi a simpozionului s-a încheiat la sfânta biserică din localitate, o adevărată catedrală a credinței și a simțirii românești, unde preacucernicul părinte Konstantin Suru ne-a oferit, cu glas înalt și suflet plecat câteva clipe de reverie spirituală. Seara am participat cu toții la Festivalul de muzică și folclor al românilor din Voivodina, admirând și ascultând vrăjiți cântecele noastre populare, izvor neseecat de frumusețe și sensibilitate omenească.

Ioan Traia
secretarul „*Asociației Presei Rurale din Banatul Istorice*”

Banatul – cinstita-ncăpere

Să bați la o poartă-n Fratelia
Deși așteptat nici nu ești,
Să te lespezi de neșuri la ușă,
Să aprinzi bucuria-n ferești.

Să vii într-atât de departe,
Încât ei chiar un nume să-ți dea
Și numele-acela să fie
Pîinea lor, dorul meu, casa ta.

Ștergare întinse cit Beqa
Țin sufletul nostru de nat
Și sprijină parcă tot cerul
Cei care cinstire ți-au dat.

Lumina se-alungă prin lucruri
— În aura ei să rămii :
Banatul e-o sfântă-ncăpere
Clădită în casa dintâi.

Adi CUSIN

Mie dor...

Mă-e dor de anii frumoși ai copilăriei și tinereții, ani ce odată în viață îi are omul. Acești ani sunt pentru fiecare dintre noi cei mai frumoși din existența noastră pe pământ. Asemeni naturii înconjurătoare, care primăvara se trezește la viață și se desfășoară într-o fascinantă metamorfoză până la sosirea iernii, tot așa și omul după naștere evoluează, se maturizează, își duce viața pe

pământ apoi se întoarce în acesta conform Bibliei pentru totdeauna. Odată cu trecerea anilor și cu „ofilirea” noastră, amintirile frumoase ale trecutului ne dau târcoale, trezindu-ne regrete și, de multe ori, chiar lacrimi, că după ce trecem spre bătrânețe, anii devin din ce în ce mai apăsători. Cel puțin așa percep eu, așa se

petrece în sufletul și mintea mea, cânt îmi amintesc de copilărie.

Mi-e dor de satul copilăriei mele, unde văzusem lumina zilei, într-o natură fascinantă, cu păduri seculare, izvoare cu o apă ca lacrima, poieni bogate în ierburi prin care ne tăvăleam când mergeam cu vacile, cireși amari, pârâul cu maluri de humă, de la care derivă și numele satului, pe care vara, noi copiii, î-l luam cu asalt să facem baie. Nu pot să uit drumul ce-l străbăteam pe sub bolțile copacilor, când mergeam cu tata cu căruța la Hârlău sau Dolhasca, drum ce ne este descris de marele Sadoveanu în povestirea „De la Dolhasca la Hârlău”, ce trece prin codrii din nordul satului. (va urma)

Septembrie 2008
Ghiță BLEJUȘCĂ

Redactor șef adjunct - Foia Săcălăzului

primim la redacție...

Un fel de a fi al recunoștinței

“Către,
TRUSTUL DE PRESĂ „MAGAZIN” Domnului Președinte
VASILE TODI

Consultând ziarul „*Jurnal de Anina*” am rămas plăcut surprinși să găsim în paginile ziarului, articolul doamnei Gabriela Plestici, referitor la asociația noastră și proiectul „*Centrul de Educație Ecologică Anina - Laboratorul de Aventuri*”. Ținem să vă mulțumim pe această cale pentru promovarea acestui proiect, un proiect foarte important pentru asociația noastră. Sperăm că pe măsură ce vom derula mai multe activități în cadrul „*Centrului de Educație Ecologică Anina*”, publicația dumneavoastră ne va sprijini în continuare în mediatizarea acțiunilor, pentru a reflecta în comunitatea locală o imagine reală a activității noastre.

Cu stimă,
Claudiu Jivan
Președinte”

Asociația Bike Attack Resița
Str. Petru Maior, nr.2, bloc 800, cam. 331
e-mail: asbikeattack@yahoo.com
www.bikeattack.ro

Nr. 426 din 07.08.2008

Către,

TRUSTUL DE PRESĂ „MAGAZIN”
Domnului Președinte VASILE TODI

Consultând ziarul „*Jurnal de Anina*” am rămas plăcut surprinși să găsim în paginile ziarului, articolul doamnei Gabriela Plestici, referitor la asociația noastră și proiectul „*Centrul de Educație Ecologică Anina - Laboratorul de Aventuri*”. Ținem să vă mulțumim pe această cale pentru promovarea acestui proiect, un proiect foarte important pentru asociația noastră. Sperăm că pe măsură ce vom derula mai multe activități în cadrul „*Centrului de Educație Ecologică Anina*”, publicația dumneavoastră ne va sprijini în continuare în mediatizarea acțiunilor, pentru a reflecta în comunitatea locală o imagine reală a activității noastre.

Cu stimă,

Claudiu Jivan
Președinte

